

העולם הזה

השבועון המצויר לאינפורמציה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב
(ליד תיאטרון "אהל")
ת.ד. 138, מל. (ומני) 68725
מען למבדרים: "עולםספר"
משרד המערכת בירושלים.
רחוב דוד המלך (יוליאן),
מ.ל. מ.ש.ר.ד. ס.ע.ר.
משרד המערכת בחיפה:
רחוב החלוץ 45, חדר 11,
מלסון 4681 (4-8 אחה"צ)

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן

עורך הכיתוב:
דוב איתן
הכתב הראשי:
אהרון דולב

עורך התבנית:
דוש
הצלם הראשי:
סאול גולדמן

עורכי מדורים:

מיכאל אלמוז, יחיאל בשן, ניצה נבי, איתמר עילם.

משתתפים קבועים:

מרנצה גרובנר, רפאל חייט, אוסטר מאובר, פיליפ טיארני, יצחק לבני, צבי שש.

ראש-משרד, ירושלים:

ראש-משרד, חיפה:

דוד רובינר

סופרי-חוץ:

מונטי נייקובס, נבריאל דנון, שמואל מירון.

המו"ל: העולם הזה כע"מ, רפוס ישראל, תל-אביב

מכתבים

מזנונים מוציאים והחברה השלישית

...חיבת לקום חברה עירונית אשר לא תהיה מבוססת על בתיקה וקולנוע בלבד... הננו קבוצת צעירים אשר איננו מוצאים כל סיפוק בחברה סלוגנית ריקנית, עברנו מסגרת תנועתית משך שש שנים, ונאלצנו לעזובה בגלל סיבות בלתי תלויות בנו.

עמוס בלנקובורג, גבעתיים.
בסג קבוצת צעירים המעוניינים להקים חברה מסודרת וטובה.

אנו שני בחורים בשמינית שאינם חסידים ומרץ ואשר סובלים מחוסר שטח להוצאת עורף מרצם, בגלל היותנו רחוקים הן מחברות סלוגניות והן מהחברות החלוציות של תנועות הנוער שחללו לתת סיפוק. אנו מחפשים בנות בנות חביבות ובע"ל לתתם החתוקות כמונו מוציאים ומוציאות ומי חפשות עניין למלא בו את זמנן הפנוי... אנו מח" כים ליוזמה העולם הזה.

אהוד וגמירוד, חיפה

הנני קורא ותיק של עיתונכם והננתי למסקנה שהנכם היחידים שיש לכם עניין בבעיות של הנ"ר ער בישוים השונים בארץ. הנני מהמושב השני תופי שביציון ונתקלנו בשנים האחרונות במחסור הולך ונזכר בנזכר. אנונה סה מיעוט נוער וחוסר רוחכם לעזור לנו, אנו עשו זאת.

משה קלברמן, שבי ציון
כאחד מרבים החש את המחסור בחברה בלתי מפלגתית בארץ, ואשר בעניינים פקחות רואה את התרומה הרבה אשר מציאות חברה מנוכשת מימן זה בארץ יכולה לתרום להעלאת רמתו של הנוער הישראלי. הנני מציע למערכתכם, אשר תרמה לא מעט - ואולי את הכל - להקמת נתיני עמית, לעזור להקמת מרכז חברותי בלתי מפלגתי.

דוד רו, תל-אביב

..המערכת אוספת את ההצעות, תביא אותן לפני קוראיה.

בדרכי רותי

הטעמים אית! אחרי שראיתי מה שעשתה רותי, חשתי שמצאת פסגת לעזוב את הארץ

(בעקרת התפוצצות). לקחתי פח בנזין וגר וניסיתי. מה אתם חושבים שקרה לי? נהרגתי.

ז"ל, נחלת-יצחק

ת.נ.צ.ב.ה.

אני בת חמש וחצי. וכל יום חמישי אני הולכת לקנות את העיתון "רותי-דוד". שאני קוראת לו כך בגלל המדור היחיד שהשתה בו משהו (את השאר אני עור לא יודעת לקרוא). יום חמישי אחד ראיתי שרותי-דוד התפוצצה. באותו שבוע נולדה לנו שלנו שחורה גריה לבנה וקראנו לה "רותי-דוד".

בזו עיני

תעזומת שתי הכופות
אחד מידיו ביקרני בחנותי והסכים לשותות עמי תה. ניגשתי לבעל ביתי-הק' פה הסמוך, שהוא יקח, והזמנתי שתי כוסות תה — אחת ממותקת ואחת בלי סוכר.

כעבור רגעים מס' פה הביא בעל ביתי הקפה סס עם שתי כוסות תה, כשהוא מחזיק בידו מנת סוכר והודיע בתמימות: "הבאתי את הסוכר, כיוון שלא ידעתי איזו כוס להמתיק!"
הקורא ד. שלגי, ראשון-לציון, זוכה בפרס של 1 ל"י (בלי-סוכר).

ועתה דרשות שלום מרותי-דוד האמיתית העסיר קה כעת בשתיית חלב.

רחל בן-יעקב, פרדס-חנה

ארץ של נשים?

מה שברצוני לומר (ואתם יכולים לכתוב זאת בשמי) הוא כי עם עתונאי, מסוכן אסילו לזכר על מוג אור. אל תחשבו כי אינני מודה לכם על עזרתכם האדיבה (העולם הזה 759), אך רצוני לציין נקודה אחת — לא התכוונתי כי יקום שבט אמונות ויקח בידו לא כל הארץ (תחת מנהיגות נולדה מאירוס?). אמרתי כי לדעתי לא יצא שום דבר ממשי אילת עד אשר לא תקנה הנשים את העניינים לידים.

אניטה אנגל, חיפה

מצד תושבי אילת אין התנגדות. הם מוכי נים בהחלט להילקח בידיים.

הכל מוג סבין

בקשר לכתבה על ראש ממשלת צרפת (העולם הזה 760) דעתי היא שמוטב לרקוד על הכל ולי קיים עצמאות (צרפת) מאשר לרקוד על סכין גלות לפי חילי אמריקאי (ישראל).

אליהו שמיר, תל-אביב

שאלה של טעם, מן הסתם.

ההברד הקטן

כבר נזכרנו לדעת, לא פעם, כי אתם קובעים ברוב חופשכם עובדות בלי לטרוח ולחקור לנבי אמתיות. אופינית לכך היא ההחלטה של עורך מדור הקולנוע שלכם לקבוע כי "לאסי נקבה לסי מינה".

אנא הפריחו את שליחכם ל.מ.ג. ובכשו את ה"ביאוגרפיה של לאסי ואז תהיה כי לאסי הוא כלב ממין זכר שנחנך לו תפקיד של נקבה.

ל. ריבלין, תל-אביב

עורך המדור למד את תורת הקולנוע, ונח את שעורי האנטומיה. הקורא ריבלין צודק.

עלי להביע את הודותי המלאה עם עורך מדור הקולנוע על מאמרו ביחס לכתובות מתחת לשמות הסרטים (העולם הזה 760). לדעתי מתחת הקהל בשאת-נפש לכל הכארים והפרשנים הבאנאליים האלה ורואה בהם עלבון לשכלו.

ענת רון, תל-אביב

זהב וכסף

הנני רוצה להעיר לקורא משהו (העולם הזה 760) על הערתו הבלתי צודקת בחלקה, שכל הבנות מעוניינות רק לבלות עם נערי הוזהב, כלומר, נע" רים שהפרוטה מצוייה בכיסם. לצערנו יש בנות האוהבות לנצל את בן זונם, אך לא כולן כאלה. הייתי רוצה להכיר אותו כדי להוכיח לו שלא כל הבנות מעוניינות בכסף אלא בחברתם.

יעל לוי, תל-אביב

השער

כאשר, לפני שבוע, החליט פאול גולדמן, הצלם הראשי של העולם הזה, להקדיש כמה שעות ליפהפיות המתרחצות על שפת-הים, רשם לו כמה תפאורות חיוניות לצילום שפתימי.

החשובה שבינן התפאורות: כובע קש, בעל שוליים רחבות.

משך קרוב לשעתיים הסתובב פאול בחנויות תל-אביב בחיפוש אחר הכובע המתאים.

הוא צריך להיות בעל רוחב מסוים, בלי צבעים, ישר ויפה. הוא הסביר לזוננים איך-ספור, אך תמיד נתברר כי פרט אחד אינו מתאים לדרישותיו. עד אשר, באחת החנויות הגדולות, גילה בדיוק מה שרצה — כובע קש בעל כל התכונות הנדרשות. המחיר: שש לירות 990 פרוטה.

הכובע נשאר בחנות. אפילו בשביל צילום של יפהפיה מתרחצת אין תקציב כה גבוה, פאול נאלץ להשלים עם רעיון היותו על הצילום.

למחרת הסתובב עם מצלמתו בין אלפי המתרחצים על שפתימה של הרצליה כאשר, מרחוק, ביצבץ משהו לבן: בדיוק אותו כובע שראה אמול. מתחת לכובע הוא גילה ראש שחרחר ועיניים צוחקות שלכרכה היבלום, נערה תל-אביבית שלא היתה לה כל התנגדות לצילום. וכך השיג פאול את הכובע המתאים, את הנערה המאיימה לצילום שהוא רצה — בלי שיוציא שש לירות 990 פרוטה.

הודעה לקוראים

החל מן השבוע יהיה צד אחר של העיתון בלתי-חתוך, וחובת הפתיחה תהיה מוטלת על הקוראים לפני שיוכלו לגשת למזאכת הקריאה.

דבר זה לא בא כדי להעשיר את תעשיית סכיני הגילוח הישראלית. הוא בא כדי לשים קץ לנזוג פסול של קומץ קוראים, שמצאו לחבוביה להנהיג משרותי עיתון זה ולהטיל את עול העיתון על חבריהם. קוראים אלה התרגלו "לשאל-גליון של העתון מידי המוכר המנות השונים מסוים ולהחזיר למוכר אחרי הקריאה. המוכר היה מחזיר גליונות אלה למנהלה במועד בו אין עוד אפשרות למכרם. בטענה שלא נמכרו.

מאחר שעיתון זה אינו מקיים על הון מפלגות, אלא על פרוטות קוראיו, מעוניינים גם הקוראים לשים קץ למעשי-פיקחות אלה. יקבלו נא עליהם את הגזרה (והגזירה) בלב סולחנני.

ז'אן ז'ר

מה הקשר בין חצאית האשה ובין המל-חמה? אתה ואני איננו יודעים. אולם הפרשן הצבאי הבריטי המהולל קפטן לידל-הארט טוען שישנו קשר רציני. על סמך חקירה מדוקדקת קבע כי לפני כל מלחמה קיצרה האופנה הבינלאומית.

את החצאיות, ואילו בתקופות של יציבות יחסית הלכה האופנה והאריכה אותן מתחת לבדך.

הפרשן לא הסביר מניין בא קשר זה — למשל, אם מל-היב מראה הרגל ה

נשית את הגבר למלחמה. עלינו להסתפק בהודעה שישנן בטבע תופעות הקשורות איך שהוא זו בזו.

שתי תופעות אחרות, הקשורות זו בזו, הן מתנה-הריכוז ודיכוי העתונות, שלא בדו-מה להצאיות הקצרות ולמלחמות האירוכות, גלוי קשר זה גם לעינו של בן-תמותה רגיל.

הוא התחיל שעה שעלה בפעם הראשונה על דעתו של אדם ליטול לידיו כמה אבנים גדו-לות, לרשום עליהן את חזונו החודש או השנה (הדבר היה תלוי בוריונות) ולהעמיס אותן על גבו של מוכר-עתונים מסכן. כבר אז האמין הרוזן המקומי שזה שימוש לרעה באבנים, שתפקידן הטבעי הוא לרוצץ את גולגולותיהם של נתינים המתחמים עליו ב"קורות.

איתו רודן בתקו-פת האבן היה, מן הסתם, אדם פיקח. הוא לא אמר שיש לסתום את פיו של העתונאים. הוא רצה רק לשמור על מלאי האבנים, כדי לחסוך בדביזים. חוץ מזה היה כדאי לעתונאי לסור למשרדו של

קצין המודיעין של הרוזן, כדי לקבל אינפור-מציה מוסמכת ובלתי-משוחדת. לא היתה זאת אשמתו של הרוזן אם בחר אותו קצין דוקא במשרד שהיה מקושט במכשירי-עניונים שו"נים, חבל-תלייה ואלה מסומרת.

מאז השתנה, כמובן, העולם. הרוזנים אולו מן השוק. הם הפכו כולם דמוקרטים טובים. הם מגינים על התופש, השלום והיושר. מוכרי העתונים אינם נושאים אבנים, אלא גליונות נייר (העולים הרבה יותר). והאופטימיסטים שמחים על חופש העתונות שהשתרש בעולם כולו. שהרי העתון החפשי מבטיח את האז-רח מפני שרירות השלטון.

אולם התמונה האמיתית אינה חורדה כל-כך. למעשה לא השתנה הרבה. רק הצורות החי-צונית השתנו. זה עתה קיבלתי סקירה מטעם מכון העתונות הבינלאומי, מוסד פרטי שמר-כזו בשווייץ. מכון זה שאל לדעתם 248 עורכים ב-41 ארצות, מהן הארצות הדימו-קראטיות ביותר בעולם, בעלות מסורת ארו-כה של עתונות חפשית. המסקנה: בעולם כולו עומדת העתונות החופשית בקרב-נטי-בה.

רוב רובם של ה-עורכים החלונגו מ-רות על ממשלות-הם. ברוב המקומות מנצלים הפקידים טענות של בטחון ו"הגנת המדינה" כדי למנוע פרוטום ידיעות חלולות ל-סטיל דופי בהם וב-פעולתם. במקרים רבים אין סותמים את פי העתונות אלא את

